

ปกิณกะ

5 "ส" ในการประกอบอาชีพเวชกรรม

- เพื่อ ลดช่องว่างระหว่างแพทย์ ผู้ป่วยและผู้เกี่ยวข้อง
  - เพื่อสร้างการยอมรับ นับถือ และเชื่อถือ (ศรัทธา)
  - เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมในการปฏิบัติงานให้ได้ผลเป็นที่พอใจ ประทับใจ ของผู้ป่วยตลอดจนแพทย์หรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมใช้ถือเป็นหลักปฏิบัติ 5 "ส" ไว้ในการดำเนินการให้บริการ หรือปฏิบัติงาน ดังนี้
    1. **สุตะ** มีความพร้อมด้วย การศึกษา ฝึกฝน อย่างสืบเนื่อง ทั้งวิชาการ ทักษะ และเจตคติ ที่ดี ก่อให้เกิดปัญญา และศักยภาพ เป็นพื้นฐาน รู้การอันควรปฏิบัติ (สัมมาปฏิบัติ) และกิจที่พึงหลีกเลี่ยง
    2. **สุนทรีย์ภาพ** มีภาพลักษณ์และภาพพจน์ที่ประทับใจ สร้างความสบายใจ คลายความอึดอัดหรือตื่นตื้น สำหรับผู้เกี่ยวข้อง ควรกระทำ ให้เป็นธรรมชาติ ไม่เสแสร้งหรือแสดงละคร อาทิเช่น
      - ก. **สะอาดและสุขภาพ** ในการแต่งกาย เป็นที่รับได้ ทั้งกลิ่นและภาพ
      - ข. **การแสดงออก** ที่บ่งบอก เปิดเผย ถึงความเต็มใจ น้ำใจ สนใจ ใส่ใจ ตั้งใจ และให้กำลังใจ พร้อมทั้งความประพฤติ ปฏิบัติ ในศีล ในธรรม และเวชธรรม
      - ค. **สุขภาพ** ด้วยกริยา ท่าทาง ด้วยความเหมาะสมในประเพณี และขนบธรรมเนียม เช่น การขออนุญาตที่จะ จับต้องศีรษะหรือร่างกายผู้ป่วย ในการตรวจรักษา การเปิดเผยส่วนของร่างกาย การยกเท้าพาดบนเก้าอี้ การนั่งบนเตียงผู้ป่วย การเคี้ยวหมากฝรั่ง สูบบุหรี่ เป็นต้น
3. **สื่อสาร** สื่อหรือการติดต่อเพื่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ควรจะใช้ **ปิยะวาจา** ที่ประกอบด้วย
    - ก. **เสียง น้ำเสียง จังหวะ** ที่ไม่ก่อให้เกิดความตื่นตื้น ตกใจ ประหม่า ฟังแล้วสบายใจ
    - ข. **ภาษา** ถ้าเป็นไปได้ ควรจะก่อให้เกิดความเข้าใจ ความถูกต้อง ความเหมาะสม ศัพท์ทางการแพทย์ควรเลือกใช้อย่างง่ายๆ เข้าใจได้ ทุกฝ่าย
    - ค. **ความอดทน** บางครั้ง การสื่อสารที่ไม่ถูกต้อง เป็นผลให้เกิดอาการหงุดหงิดไม่พอใจ สุดแท้แต่เหตุการณ์และตัวบุคคล ซึ่งถ้าใช้ **ทมะ** เป็นเครื่องช่วย จะแก้ปัญหานี้ได้
  4. **ลัจจะ** มีความซื่อตรงต่อตนเองและผู้ป่วย ทั้งด้านคำพูด และการปฏิบัติตน อาจจะต้องใช้กุศโลบาย หรือ โยนโสมนสิการ ประกอบในบางกรณี
  5. **สติ** เป็นหลักที่จะต้องอาศัยการฝึกฝน และเวลาในการรวบรวม ให้เป็นเครื่องประดับ ที่จะใช้ประจำตัว โดยมีปัญญา และสมาธิเป็นองค์ร่วม
- ถ้าผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมทุกท่าน สามารถดำเนินกิจการด้วยหลัก 5 "ส" ดังกล่าวเป็นเครื่องมือที่แข็งแรง ก็คงจะหลีกเลี่ยงการครหา หรือแม้แต่การถูกฟ้องร้องจากผู้เกี่ยวข้องได้ และในทางกลับตรงกันข้ามจะเป็นที่ยอมรับนับถือ เกิดศรัทธาจากผู้ป่วยและผู้ร่วมอาชีพโดยแท้

มงกุฎ 99

31 มีนาคม 2548